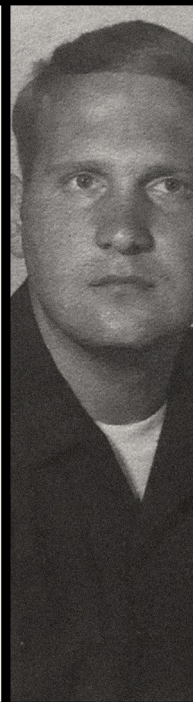

WILLIAM THORP

PŘÍPAD ZABIJÁKA Z GOLDEN STATE

**13 VRAŽD, PŘES 50 ÚTOKŮ,
200 VLOUPÁNÍ,
42 LET TRVAJÍCÍ VYŠETŘOVÁNÍ.**

nakladatelství
BOURDON

KALIFORNIE

PŘÍPAD ZABIJÁKA Z GOLDEN STATE

William Thorp

 nakladatelství
BOURDON

PŘÍPAD ZABIJÁKA Z GOLDEN STATE

William Thorp

 nakladatelství
BOURDON

Původně vyšlo pod názvem „L'affaire du Golden State Killer“
Copyright © Éditions 10/18, Département d'Univers Poche, 2023
Vychází ve spolupráci se So Press/Society
České vydání © Bourdon, 2024
Překlad © Tereza Prymak
Původní obálka © Studio Brutalisme

ISBN: 978-80-7611-198-1

O AUTOROVĚ

William Thorp je reportérem v agentuře *Vakita* a bývalým novinářem v *Society*, pro než pět let natáčel reportáže v Severní Americe, v Evropě a v Africe. Začal psaním článků o událostech ve Francii, později pro tento časopis dlouhodobě psal články o mezinárodním dění.

PROLOG

Jaro 1974, Rancho Cordova

Kdyby nad Rancho Cordova přeletěl pták, viděl by jenom placaté město, jako tečkované. V téhle části okresu Sacramento v Kalifornii, kde jsou jednopodlažní domky vyrovnané jako cihly ve zdi, si ještě nikdy nikdo netroufl přidat druhé patro. Někdo mrštný by bez námahy mohl přeskákat ze střechy na střechu stovky metrů. Bylo by slyšet jenom ozvěny jeho kroků rozeznávající prefabrikované stěny. Mezi vší tou bujnou zelení a duby tyčícími se k nebi by ten člověk byl v noci neviditelný jako kočka při lovu.

Toho jarního večera roku 1974 vykonává šestatřicetiletý Richard Shelby objíždku v ulicích města. Jede pomalu, nenápadně. Tento policista má svůj vlastní postup práce: nikdy nerozsvěcí žádné světlo uvnitř auta. Když se ho na to někdo ptá, tak mu odpoví: „Copak vy jste neslyšeli o Zebrových vraždách?“ Šlo o policejní krycí název skupiny

vrahů afro-amerického původu, která v letech 1973 a 1974 zabila z rasových důvodů nejméně 15 osob v sanfranciském zálivu. Frekvenci „Z“ na policejních vysílačkách vyhradili čistě pro ně. Z jako Zebra. Richard Shelby dospěl k přesvědčení, že iniciačním rituálem pro vstup do jejich řad je zabít bělocha, pokud možno policistu. Od té doby řídí zásadně v temnotě. Co na tom, že k těmto vraždám došlo víc než sto kilometrů daleko na západ nebo že ti muži nikdy necílili vyloženě na policisty. Pro Shelbyho je to další důkaz, že s vámi nikdo nemá dobré úmysly a že zlo číhá na každém rohu.

Toho večera je většina domů ponořená do temnoty, proti níž měsíc nic nezmohl, a vzácní chodci se mu objevují v zorném poli až na poslední chvíli, oslnění jeho reflektory. Pokud jeho objížďky naruší praskání v policejní vysílačce. Do Úřadu šerifa právě zavolali nějací manželé: muž zaslechl znepokojivé zvuky ze sousedova domu, který měl být prázdný, na Dolcetto Street. Na místo míří dvě jednotky, ale Shelby se nachází jen pár bloků odtamtud: tónem, který nestrpí odmítnutí, oznámí do vysílačky, že tam jede taky. Když dorazí, jeden z jeho kolegů už mluví s těmi lidmi: podezřelé zvuky měly vycházet ze zadního

dvora sousedního domu, oni však neviděli nikoho, kdo by do domu vešel, nebo z něj vyšel ven. Policisté se rozhodnou se rozdělit. Shelby a jeden policista jdou zahradou zezadu, zatímco třetí z nich jde podél přední stěny. Nikdo nenachází žádnou stopu po vloupání. Přesto tři uniformovaní muži dům obcházejí ještě jednou, pak se rozhodnou dvojici opustit. Žádný zloděj ani slídl tu není.

Richard Shelby ujede sotva pár ulic, když ve vysílačce zapraská znovu. Pár z Dolcetto Street si všiml stínu mizejícího ze sousedního domu. Shelby otáčí auto. Manžel mu vysvětlí, že hned, jak policisté odjeli, zaslechl hluk znovu. Pak si všiml, že na střeše vedlejšího domu někdo stojí, bylo vidět postavu v maskáčích. Ten člověk musel měřit tak metr osmdesát, měl blond vlasy a vypadal mladě. Tipoval mu tak dvacet. Byl tam nahoře celou dobu, co policisté místo obhlíželi, chráněný tmou, a pozoroval jejich počínání. Skočil ze střechy, jakmile je viděl odjet. „S lehkostí kočky,“ dodal znepokojeně soused.

Shelby se vrátí do domu. Dveře do garáže jsou otevřené. Předtím nebyly. Mezi dveřmi policista zakopne o půlmetrové poleno. Je pokryté nějakou hustou látkou tmavé barvy: krví, a to v takovém množství, že už skoro není

vidět dřevo. Shelby obhlédne i zbytek garáže a rozhodne se vstoupit, aniž by upozornil centrálu. Nemá chuť otravovat se s kolegy a s desítkami houkaček. Vždycky byl samotář. Když je potřeba jít kupředu, dělá to sám, s rukou na své pistoli ráže 9 milimetrů.

Překoná několik schodů, které dělí garáž od obytného prostoru, a pronikne do domu. Jak postupuje dál se zhasnutou baterkou, vidí jenom pěkně uklizený dům. Všechny věci se zdají být na svém místě a nikde není žádné tělo, které by naznačovalo, odkud pochází krev na tom polenu. Shelby otevře poslední dveře, ty od ložnice. Tam se taky zdá být všechno v pořádku. Udělá několik kroků k nočnímu stolku. U postele leží malá tmavá hromádka. Posvítí na ni baterkou: štěně. Zvíře dostalo tolik surových ran, zřejmě tím silným kusem dřeva, že mu vnitřnosti vyhřezly na podlahu. Podle jeho polohy – je napůl zakryté matrací – se dá usuzovat, že se tak bálo, až se chtělo schovat pod postelí. Policista se ještě jednou rozhlédne kolem. Díky světlům zvenčí se tam rýsuje jediná silueta, ta jeho. Muž ze střechy se vypařil.

Vyšetřovatel si rychle spojí toho zmasakrovaného psíka a další případy. V Rancho Cordova už dva roky přeskakuje

lupič z domu na dům, jako by skákal přes kozu, a zanechává za sebou psi mrtvolky. Policie slýchá o napadených zvířatech, která nechává pachatel vykrvácet na schodištích a v obyvacích pokojích. Jedny lokální noviny, *The Grapevine*, jednou dokonce uveřejnily na titulní straně fotku svalnatého hnědého labradora, který se jmenoval Pups, zavražděného v zahradě u domu. To bylo v únoru 1972. Slídl mu zpřerážel žebra a čelist a vyrazil mu zuby velkým kusem dřeva.

Ten muž jedná v noci a nespokojuje se se zabíjením psů. Je tak diskrétní, že jeho oběti mají následující den pocit, že je okradl duch. Kvůli němu se lidi začínají bát ticha. Média i obyvatelé města mu dali přezdívku „*Cordova Cat Burglar*“ – „Kočičí lupič z Cordovy“. Čísla jsou ohromující. Už jen v prvních šesti měsících roku 1973 navštívil víc než padesát domů. Občas několik během jediné noci. Zajímavé bývají i jeho úlovky: lupič po většinu času ignoruje cenné předměty a odnáší si s sebou jenom cetky, jako by samotné krádeže byly jenom záminkou pro vniknutí do domů. Taky se stalo, že se lidé probudili uprostřed noci a spatřili dvě oči neznámého člověka, jak je v tichosti upřeně pozorují. Jedna žena ho v noci přistihla, jak se nad ní sklání. Osahával jí poprsí.

Richard Shelby si dlouho myslel, že tyhle loupeže jsou dílem nějakých problémových pubertáků. Toho večera však ve světle pouličních svítilen váhá. Žádný kluk by nezasakroval psa takovým způsobem, a pokud ano, byl by nebezpečný. Policista to zatím neví, ale o téhle noci bude přemítat ještě o několik desetiletí později. Kéž by měl možnost vrátit se zpátky, udělat věci jinak. To by si už nehrál na osamělého kovboje, zavolal by všechny dostupné posily, dal by obklíčit všechny ulice, nechal by obrátit střešní tašky na každém domě, rozbíjel by zdi, prohledal by každé křoví, každý strom, nenechal by ani kousek té jarní noci ve stínu; udělal by všechno pro to, aby slídl, který ho pozoroval ze střechy, neměl šanci uniknout. Protože toho dne roku 1974 se ten muž chystal uvrhnout okres Sacramento do desetiletí plného hrůzy.